

Det havde været Præstefolkenes Hensigt kun at gøre en kort Visit; men Hofjægermesterinden fik dem uden store Vanskeligheder overtalt til at blive til Middag. Nu var de alle gaaet en Tur udover Markerne for at se paa Sæden. Inger var ogsaa med, — hun havde mod Sædvane slaaet Følge med sin Moder, ja gik hele Tiden med hende under Armen.

Per lod sig stadig ikke se; og hverken Pastor Blomberg eller hans Kone havde endnu talt om ham.

Det var dog ikke, fordi de havde glemt ham. Pers fortsatte Ophold paa Kærsholm var endog begyndt at vække nogen Opmærksomhed paa Egnen. Der snakkedes en Del om, at den unge Mand havde vundet stor Indflydelse hos Herregaardsfamilien, ikke alene hos dens Damer, men ogsaa hos selve Godsejeren.

En lille Smule Sandhed var der i dette sidste, og hermed forholdt det sig saaledes:

I flere Aar havde Hofjægermesteren omgaaedes med Planer om at afvande en større Kærstrækning, der laa klemmt inde mellem Bakkerne paa hans Mark. Under en Kaffepassiar efter Middagen var han kommen til at nævne dette for Per og havde sagt, at han nu vilde gøre Alvor af at faa Landinspektøren herud for at opmaale og nivellere Terrænet. Af Trang til Beskæftigelse, og tillige for at yde en Smule Gengæld for nydt Gæstfrihed, havde Per tilbudt at udføre dette Arbejde, og Hofjægermesteren, der var Bonde nok til gerne at ville spare (og da især paa Skillingen), havde med Henrykkelse taget imod Tilbudet.

De nødvendige Maaleredskaber fandtes paa Gaarden, og i Løbet af et Par Formiddage var det ret omfattende Arbejde allerede færdigt.

Men under dette havde Per faaet Ideen til en fuldstændig Omregulering af Vandafledningen ikke alene paa Kærsholms Jorder men paa det hele omliggende Engareal, der udgjorde flere Tusinde Tønder Land. Halvt for Spøg — dog ogsaa med den Bagtanke at understøtte det Forsøg paa at rejse et Laan, der senere faldt saa uheldigt ud — opridsede han en Aften sin Plan for Hofjægermesteren, der trods sin alt andet end hurtige Opfattelsesevne ikke havde været længe om at indse dens Fordelagtighed. Med den frodige Opfindsomhed, der var Blomsten af Pers Evne, og som i lykkelige Øjeblikke gjorde ham genial, havde han forstaaet ved et Par snildt ud-